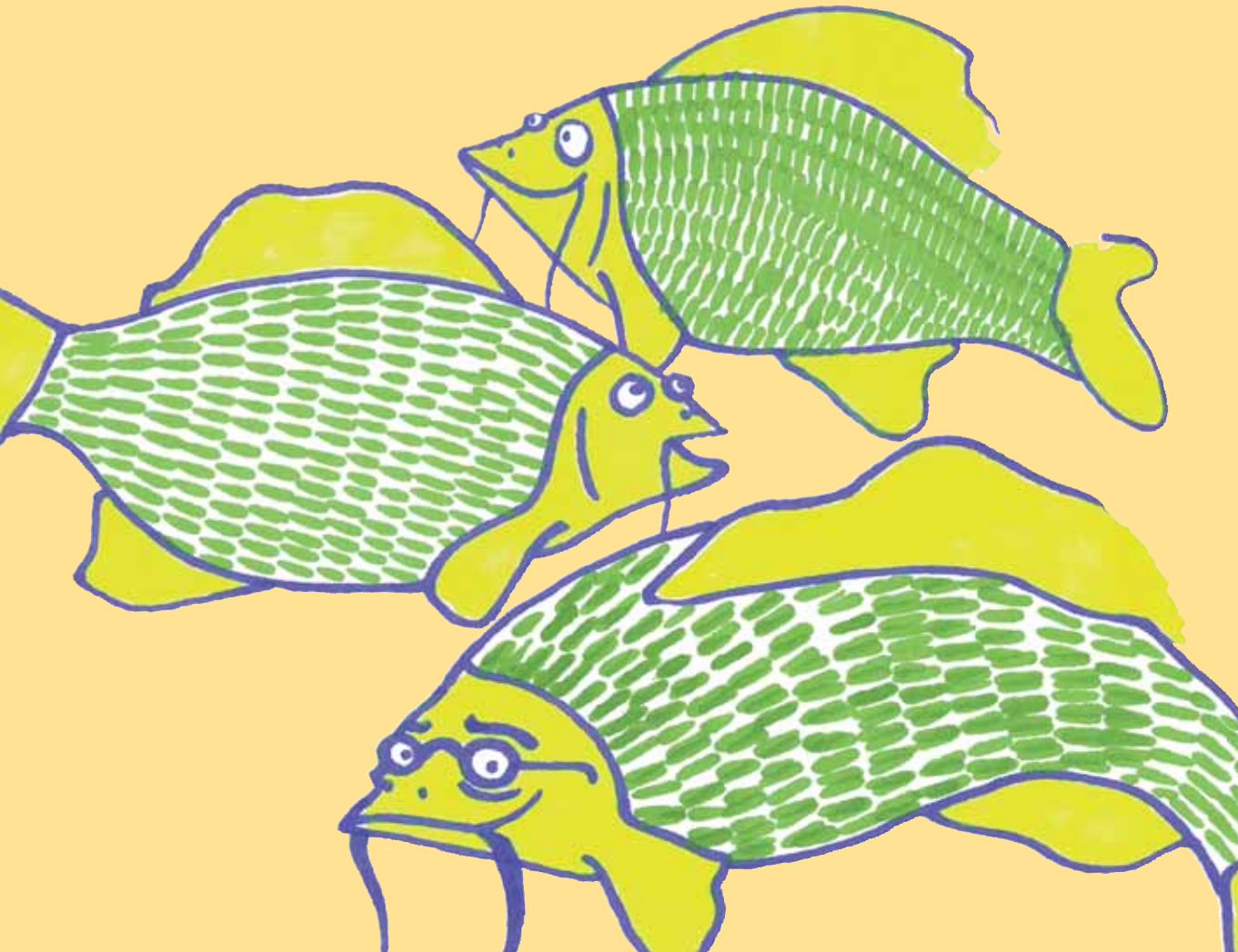

carpòrium: un món submari

Carolina Llacher Alsina i Judit Armengol Monpel

carpòniūm: un món submari

Carolina Llacher Alsina i Judit Armengol Monpel

Primera edició abril 2008

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Carolina Llacher Alsina

© dels dibuixos Judit Armengol Monpel

Projecte editorial de La Comarcal Edicions
(Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20)

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona

DL B-14247-2008

PRESENTACIÓ

Per a nosaltres, els adults, no representa cap misteri el gran interès i l'atenció que mostren els infants quan escolten i també quan expliquen històries. Molts de nosaltres encara podem recordar l'immens món de fantasia en què ens submergiem cada vegada que els nostres pares ens explicaven un conte, abans d'anar a dormir.

Probablement, aquest record dolç de la nostra infantesa és el que ens ha fet, molts anys després, repetir la pràctica amb els nostres fills. Un exercici tan antic com la mateixa vida, i alhora tan actual i quotidià, que, en ple segle XXI, no resulta gens estrany el fet de continuar associant les paraules infant-pare-mare-conte-dormir.

Però aquesta pràctica innocent d'explicar contes, que s'ha estès d'una manera intuïtiva a través de generacions, a més d'estrènyer els lligams entre pares i fills també resulta beneficiosa per al desenvolupament infantil. Els contes ajuden els nens a enriquir el seu món interior, a canalitzar les seves pors, angoixes, fantasies, il·lusions...

Així doncs, la finalitat d'aquest conte no és una altra que facilitar l'apropament entre adults i infants. La idea és crear una complicitat afectiva que ens permeti gaudir plegats d'una història que ens submergirà en un món màgic, on els peixos són els protagonistes. Uns protagonistes que viuran mil i una aventures en uns paratges que ens resultaran d'allò més familiars.

Potser aquest conte ens donarà peu a relatar als nostres fills totes aquelles històries que, de ben segur, vàrem protagonitzar nosaltres mateixos molt a prop del món submarí que, des d'aquestes pàgines, us convido a descobrir. Que tingueu una bona lectura!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa – *alcalde de Sant Vicenç de Montalt*

tenció, atenció vilatants de Sant Vicenç! Aquest conte relata un secret que pocs saben. Si molt voleu conèixer aquesta història prepareu-vos bé i agafeu força aire perquè ens hem d'endinsar sota l'aigua. Obriu bé els ulls i pareu bé l'orella perquè esteu a punt de descobrir un món diferent no pas gaire lluny d'aquí.

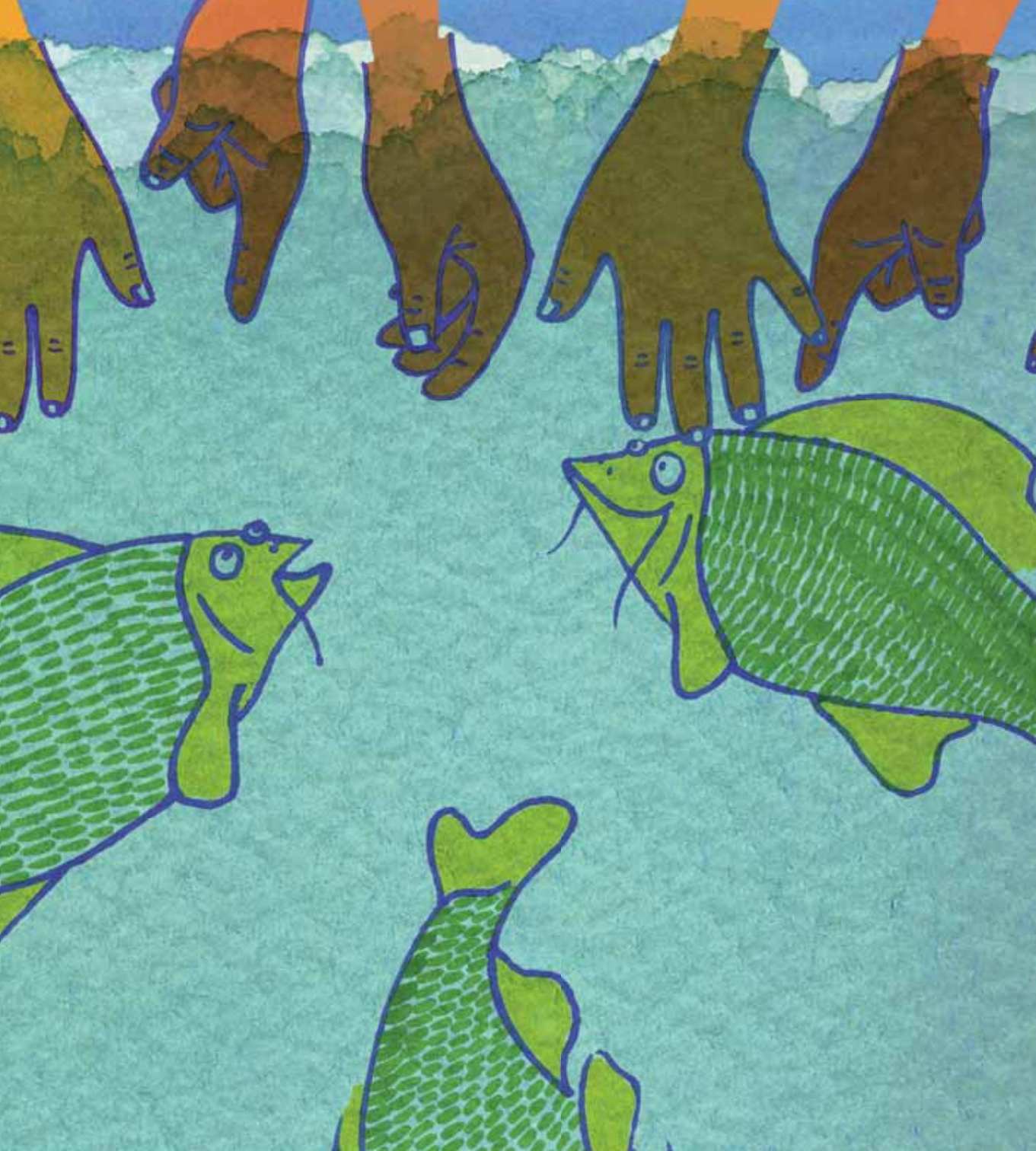
emps era temps, en un petit turó entre el mar i la muntanya, s'hi alçava un bonic poble. Sovint el vent hi bufava fort i semblava com si l'alt campanar de l'església, que despuntava enmig de tot, fos el guardià d'aquell indret tan tranquil. Un gran cel blau envoltava el poble i, al fons, es podia veure el mar. Els nens hi vivien feliços perquè tenien molts llocs on poder jugar. Sempre corrien amunt i avall, des de la piscina al camp de futbol, passant per la plaça del Poble i anant amb bicicleta per la riera del Gorg o el camí del Pedró. Però entre tots aquests indrets, n'hi havia un d'especial: el parc dels Germans Gabrielistes. Allí vivien uns sers que feien que aquell lloc fos màgic i divertit per a tots els nens de la vila. Els habitants de Sant Vicenç de Montalt no estaven sols!

Cada dia, després de l'escola, els nens corrien cap al parc, on hi havia un estany molt gros. Els agradava mirar fixament l'aigua i esperar que estigués tranquil·la. Llavors, es podia veure què hi havia sota l'estany: un món ben curiós! Un petit llogaret habitat per carpes, anomenat Carpòrium. Tots els nens, quan veien els peixos nedant pels carrers del poble submarí, els saludaven amb la mà, els donaven menjar i els netejaven l'estany perquè la vila de Sant Vicenç i la de les carpes fossin igual de boniques.

Un dia, les carpes van fer el mateix de sempre: esperar amb impaciència l'arribada dels seus amics. Però llavors no va arribar ningú. I, d'aquesta manera, un dia rere l'altre, els nens van deixar d'anar al parc i les fulles dels arbres s'anaven apilonant a l'aigua.

Ya anar passant el temps i al parc ja no hi anava cap nen perquè preferien jugar tancats a casa o mirar la televisió. Les carpes es van anar quedant molt soles. Tant fou així, que un dia l'avi Parcaló, el més savi de tota la colla, va reunir totes les carpes a la plaça de l'Ajuntament submarí i va anunciar:

–Carpes, escolteu-me bé! Com que el nostre estany està contaminat, no podem seguir vivint aquí. Hem de marxar. Demà mateix sortirem totes juntes cap a una ciutat submarina que hi ha just al mig del mar.

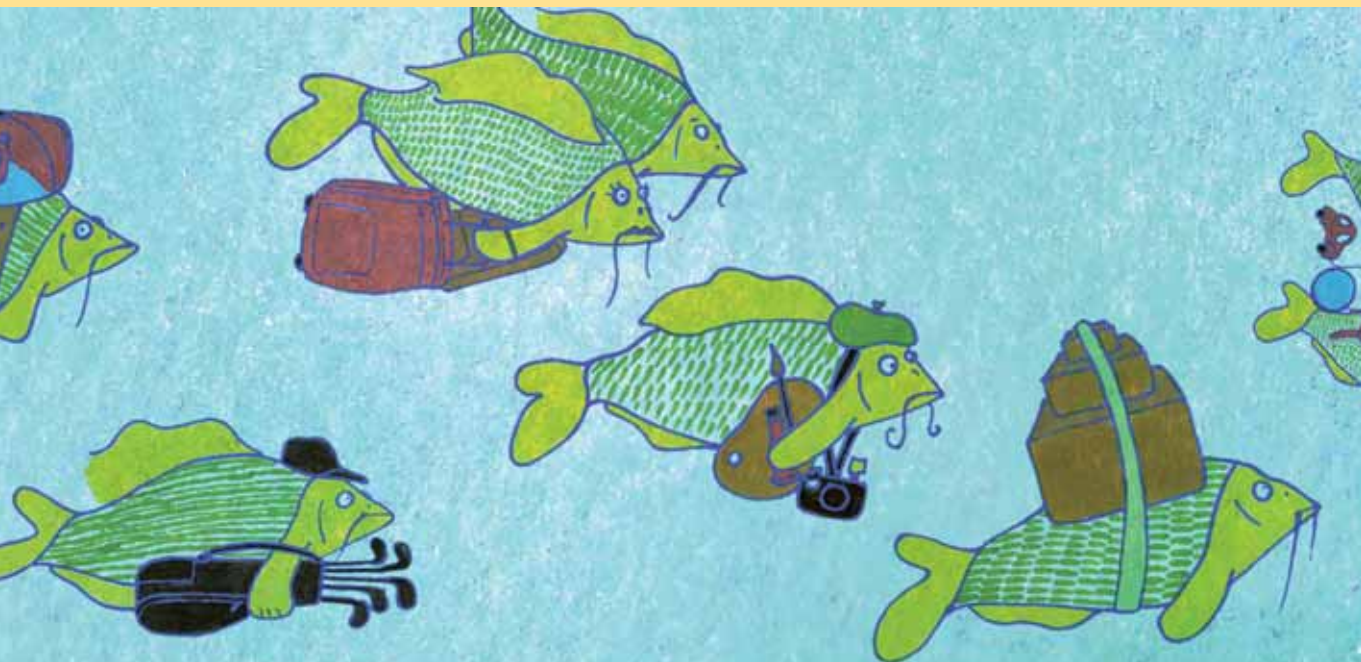
Aquella nit, cap carpa va poder dormir pensant en com enyorarien casa seva i imaginant com deuria ser el nou lloc on viurien.

CARPORIUM

O'endemà al matí a Carpòrium hi havia molt d'enrenou. Totes les carpes feien maletes: les més petites triaven les joguines que més els agradaven, les més presumides volien endur-se les seves millors camises i les més previsoros preparaven menjar pel viatge.

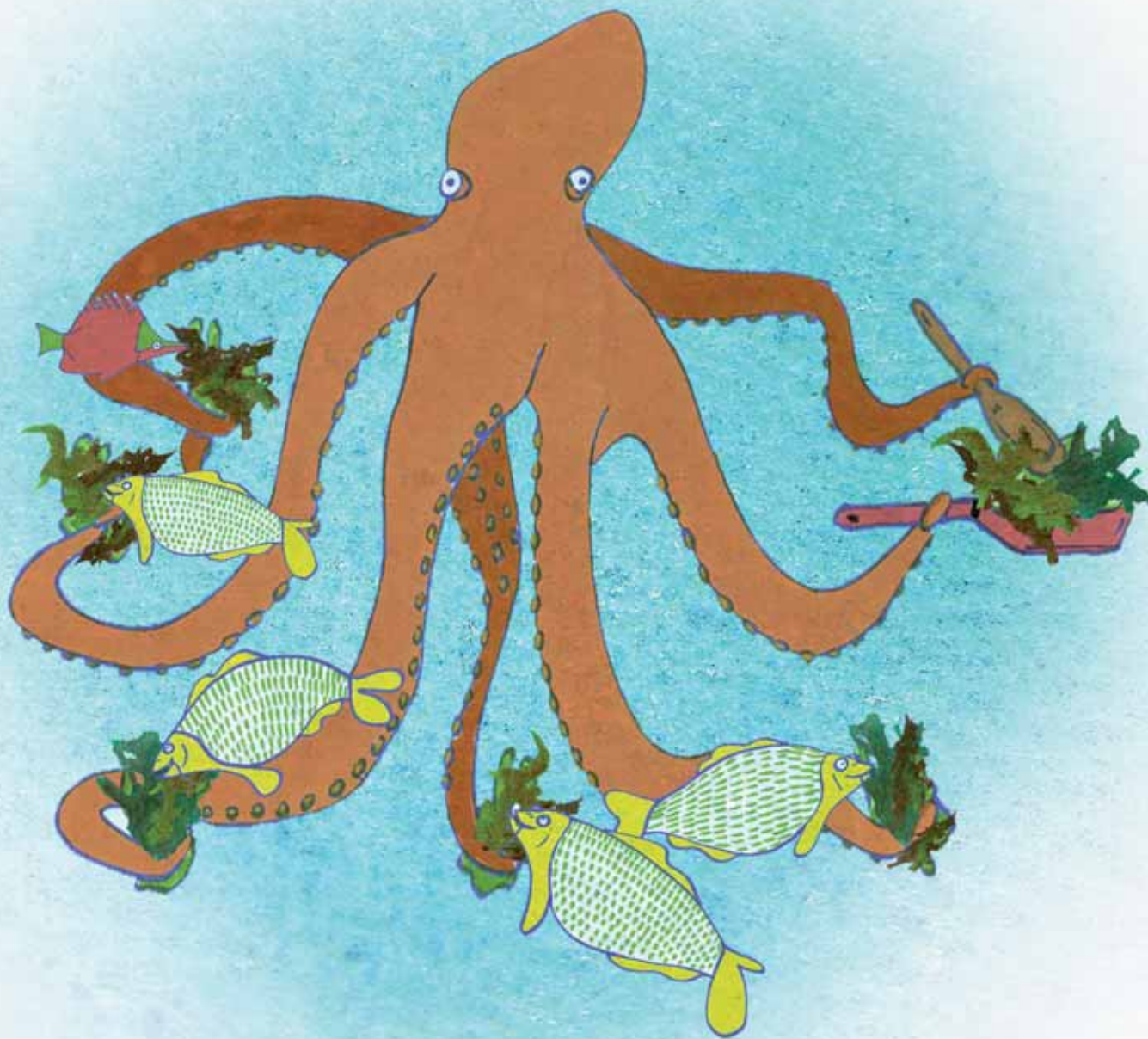
Al migdia, es varen reunir totes a la plaça del poble i, carregades amb l'equipatge, van començar el llarg camí amb l'avi Parcaló al davant de totes, que els anava explicant com era la ciutat: tenia uns carrers amples i estava plena de llums. Els peixos que hi vivien eren molt diferents: uns eren llargs i prims, d'altres rodons amb ratlles, alguns nedaven tan ràpid que gairebé ni es veien. Quins nervis!, pensaven les carpes.

 per fi hi havien arribat. Les carpes no podien creure tot el que veien! Un peix autobús que transportava altres peixos, alts edificis amb moltes finestres, peixos *fregona* que netejaven els carrers, peixos semàfor i un cuiner amb molts braços que responia al nom de Pop-Corn.

Les carpes de Sant Vicenç van anar a viure totes juntes en un petit barri enmig de la ciutat. I amb el temps, els altres peixos les van acollir amb molta simpatia i tothom les coneixia. Les carpes més petites van fer nous amics i fins i tot el pop cuiner les convidava a menjar unes algues ensucrades boníssimes!

 El diumenge era el dia preferit pels habitants de la ciutat. Tots els peixos nedaven tranquil·lament i seien a descansar al parc.

–Aj, el parc! Quins records! –exclamava l’avi Parcaló.

–Enyorem molt la nostra vida a Carpòrium! –deia–. Era un lloc ben bonic i amb molta vegetació. Ui! I al gener, quan arribava la Festa Major, per menjar fèiem una enorme escudellada i, per postres, preparàvem un munt de carquinyolis. Després, amb la panxa ben plena, anàvem a veure els gegants.

–Qué bé que us ho passàveu! –contestaven tots els peixos.

–Però ara això ja s’ha acabat –responia l’avi–. Aquí ja no tenim lloc per fer puntes de coixí o per jugar a la petanca.

els peixos gaudien molt escoltant les històries que l'avi els explicava. S'imaginaven el parc, l'estany i les casetes de color groc. Però els feia sentir tristos que a Carpòrium ja no hi visqués ningú i, per això, un bon dia, els peixos de ciutat van preparar una sorpresa als seus amics. Van construir una mànega gegant per transportar aigua neta fins al parc. Els peixos *fregona* netejarien la brutícia i en Pop-Corn, que tenia tants braços, podria agafar moltes galledes per treure l'aigua contaminada.

Tota la ciutat va córrer al barri de les carpes i cridaven:

–Sortiu! Ràpid! Torneu a casa!

Les carpes van sortir per la finestra i quan van veure la sorpresa es van posar a saltar d'alegria. Els esperava molta feina a fer: amb l'ajuda de tots, segur que ho aconseguirien!

 tot seguit van començar el retorn. Es van col·locar en fila índia i entre tots portaven l'enorme mànega: "un, dos i tres!", s'animaven entre ells. Van viatjar durant tot el dia i just quan el sol s'amagava van arribar al parc. Sense perdre temps en Pop-Corn va buidar l'estany amb les galledes i, mentrestant, els altres peixos l'anaven omplint amb aigua nova. Ben aviat, Carpòrium ja tornava a ser el poble d'abans.

–*Visca, visca!*–cridaven emocionats tots els peixos mentre buscaven un lloc a on passar la nit i descansar.

Les carpes van ser les primeres a despertar-se. Ja eren a casa! Per agrair l'ajuda als seus amics de ciutat, van guarnir tot el poble amb banderoles de colors i van preparar una magnífica escudellada amb un munt de carquinyolis. I, quan van llevar-se la resta de peixos, la música va començar a sonar. Van celebrar una gran festa mentre la carpa artista feia fotos de l'esdeveniment.

–Això és millor del que havíem imaginat! –deien els peixos emocionats.

En aquell precís moment, un nen passava pel parc i va sentir una música estranya que sortia de l'estany. Va acostar-s'hi i va veure com els peixos ballaven i cantaven contents. Hi havia vida dins l'estany! I, corrents, va anar a buscar a tots els seus amics per donar una gran benvinguda als peixos.

Si també voleu jugar amb les carpes, només heu d'anar al parc i esperar que l'aigua estigui tranquil·la... Llavors, coneixereu els altres habitants de Sant Vicenç de Montalt.

CARPA

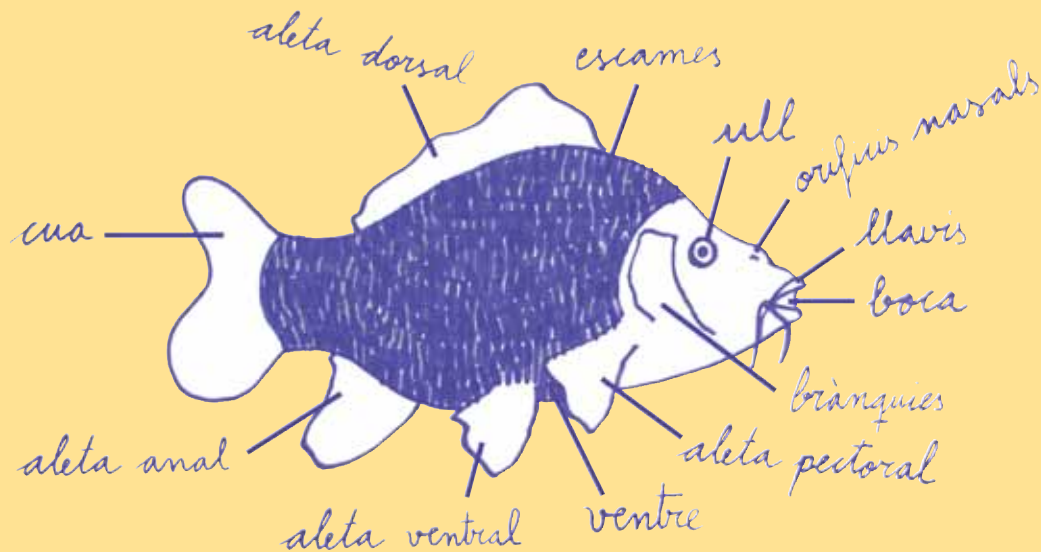
(*Cyprinus carpio*)

La carpa comú és original de la Xina i pertany a la família dels cipriniformes. El seu hàbitat es caracteritza perquè és d'aigua dolça, de corrent dèbil i ric en vegetació. En l'actualitat, es localitza pels rius i llacs de tota Europa.

Característiques generals de les carpes:

- **Forma:** la carpa té un cos massís, allargat i amb grans escates que la cobreixen completament.
- **Color:** el color varia segons el lloc on viu, però normalment presenta colors verdosos amb reflexos daurats i blaus.
- **Longitud i pes:** la llargada pot fer entre 70 cm i un metre i el seu pes pot variar entre els 5 i els 30 quilograms.
- **Alimentació:** és un peix omnívor i menja tant aliments vegetals com petits animals (cucs o insectes).

Actualment podem trobar peixos d'aquesta espècie a l'estany que hi ha al parc dels Germans Gabrielistes, a Sant Vicenç de Montalt.

La finalitat d'aquest conte no és una altra que facilitar l'apropament entre adults i infants. La idea és crear una complicitat afectiva que ens permeti gaudir plegats d'una història que ens submergirà en un món màgic, on els peixos són els protagonistes. Uns protagonistes que viuran mil i una aventures en uns paratges que ens resultaran d'allò més familiars.

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa.

